

Holdbéli krónikák 4.

Winter

Egy modern, erős
hősnőnek is lehet
szüksége támaszra!

finep
selection

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

MARISSA MEYER

M A R I S S A M E Y E R

Winter

Holdbéli krónikák 4.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

[E]lső rész

*Az ifjú hercegnő sugárzóan szép volt.
Még magánál a királynőnél is szebb.*

Egy

WINTER LÁBUJJAI JÉGKOCKÁVÁ VÁLTOZTAK. Fagyossá, akár a világűr. Vagy Luna sötét oldala. Fagyossá, akár...

– ...a biztonsági kamerák felvételein jól látszik, hogy a koordinált világító szerint 23:00-kor belépett Artemisia Központ klinikájának föld alatti szintjére...

Aimery Park varázsló békés, dallamos hangja balladaként csendült. Könnyedén elkalandozott tőle az ember figyelme, a szavak elmosódtak, összefolytak. Winter begörbítette a lábujjait vékony talpú cipőjében, attól félt, ha a tárgyalás során még tovább hűlnek, akkor egyszerűen letörnek.

– ...az egyik kagylót akarta elérni, aki jelenleg épp a...

Letörnek. Egyik a másik után.

– ...a feljegyzések szerint a kagylógyermek a vádlott fia, előző év július 29-én vették el tőle. Jelenleg tizenöt hónapos.

Winter a ruhája redői közé rejtette a kezét. Már megint remegett. Manapság folyton egész testében remegett. Az ujjait szorongatta, hogy megálljt parancsoljon nekik, és jó erősen a kemény padlóhoz szorította a talpát. Próbált a trónteremre koncentrálni, mielőtt elmosódhatott volna a szeme előtt.

A palota középső tornyában található trónteremből nyílt a legelképesztőbb kilátás a városra.

Winter rálátott a fehér palotát tükröző Artemisia-tóra és az egészen az óriási kupoláig nyúló városra. Az átlátszó kupola megvédte őket az elemektől – pontosabban azok hiányától. A trónterem a tó felőli oldalán túlnyúlt a torony falán, és ha valaki átlépett a mozaikpadlóról, egy üvegkiszögellésen találta magát. Mintha lebegett volna, mielőtt a kráter-tó mélyére zuhan.

Balra pillantva Winter pont látta a mostohaanyja körmeit, az óriási, fehér kőből faragott trón karfájának nyomódtak. A királynő általában megőrizte a nyugalmát az efféle meghallgatások során, közömbösen hallgatta végig őket. Winter máskor azt látta, hogy Levana cirógatja a fényesre csiszolt követ az ujjhegyeivel, nem pedig fojtogatja. De mióta Levana és a kísérete visszatért a Földről, mindenki nagyon feszült volt, és a mostohaanyja az elmúlt hónapokban a szokásosnál is többször gerjedt éktelen haragra.

Azóta, hogy az a holdbéli szökevény – az a *kiborg* – kijutott a börtönből a Földön.

Azóta, hogy háború tört ki a Föld és Luna között.

Azóta, hogy a királynő jegyesét elrabolták és Levanát megfosztották a császárnéi címtől.

A kék bolygó a horizont fölött lebegett, a nap fénye mintha kettészelte volna. Valamivel a hosszú éjszaka felén túl jártak, és Artemisia városa ragyogott a halványkék utcai lámpák és a tündöklő kristályablakok fényében, a tükörképük táncot lejtett a tó felszínén.

Winternek hiányzott a nap és a melege. A mesterséges napok nem érhetek fel a természeteshez.

– Honnan tudott a kagylókról? – kérdezte Levana királynő. – Miért nem hitte el, hogy a fiát megölték a születésekor?

A teremben körben, négy lépcsőzetes sorban a családok ültek. A királynő udvara. Luna nemesei, akik őfelsége kegyeit élvezték a több generációra visszanyúló hűségüknek, a kivételes holdbéli erejüknek vagy a vakszerencsének köszönhetően, amiért Artemisia csodás városában látták meg a napvilágot.

És persze ott volt még a Park varázsló mellett térdelő férfi is. Ő nem született szerencsés csillagzat alatt.

Könyörögve fonta össze a kezét. Winter szerette volna megmondani neki, hogy hiába. Teljesen feleslegesen könyörög. Úgy érezte, adna némi megnyugvást a férfi számára a tudat, hogy semmiképpen sem kerülheti el a halált. Azok, akik úgy járultak a királynő elé, hogy már beletörődtek a sorsukba, szemlátomást könnyebben viselték az ítélethozatalt.

Winter lenézett a saját kezére, még mindig a habkönnyű, fehér szoknyát markolta. Az ujjait zúzmara borította. Egészen kellemes látványt nyújtott. Csillogott, ragyogott, és hideg volt, *annyira nagyon hideg...*

– A királynőd kérdezett valamit! – szólalt meg Aimery.

Winter úgy rezzent össze, mintha a varázsló ráüvöltött volna.

Koncentrálnia kell.

Muszáj megpróbálnia.

Felemelte a fejét, és nagy levegőt vett.

Aimery most már fehérben volt, átvette Sybil Mira helyét a királynő fővarázslójaként. A köpenyén megcsillant az arany hímzés, ahogy körbejárta a foglyot.

– Sajnálom, felség – szabadkozott a férfi. – A családommal generációk óta szolgáljuk önt. Gondnok vagyok a klinikán, és hallottam a pletykákat... Nem érintett, úgyhogy nem törődtem velük, nem figyeltem oda. De... amikor a fiam is kagylónak született... – Felnyűszított. – Hiszen a *fiam!*

– Eszébe sem jutott – kérdezte Levana hangosan, metszőn –, hogy a királynője okkal választotta szét a tehetségteleneket és a holdbéli állampolgárokat? Hogy az elkülönítésük a nép *egészenek* a javát szolgálja?

A férfi akkorát nyelt, hogy Winter még a le-fel szánkázó ádámcsutkáját is látta.

– Tudom, királynőm. Tudom, hogy a vérüket... kísérletekre használják. De... de *olyan nagyon sok* kagylót elvettek már, és a fiam még kisbaba, és...

– Itt nem csak arról van szó, hogy a vére garantálja a politikai szövetségünk sikerét. Az ilyen jellegű küldetéseinket egy külső szektorból származó gondnok nem is érheti fel ésszel. Hanem arról is, hogy a fia kagyló, és a fajtája már bizonyította, milyen veszélyes és megbízhatatlan, mint ahogyan arra talán maga is emlékszik, hiszen egy kagyló gyilkolta meg

Marrok királyt és Jannali királynét tizennyolc éve. Mégis kitennéd a társadalmunkat egy ilyen veszélynek?

A férfi szeme tágra nyílt a rettegéstől.

– Miféle veszélynek, királynőm? Hiszen még *kisbaba!* – Elhallgatott. Nem tűnt lázadó típusnak, de a bűnbánat hiánya láttán Levana nemso-kára biztosan dühbe gurul. – És a többiek a tartályokban... annyian voltak, mind gyerekek. Ártatlan *gyerekek*.

A terem fagyossá vált.

A férfi túl sokat tudott. A kagylócsecsemők meggyilkolása még Levana nővére, Channary királynő idején kezdődött, miután egy kagyló betört a palotába, és megölte a szüleit. Senki sem örült volna neki, ha tudja, hogy a kisbabáját nem megölték, hanem elzárták és kis vérlemezkegyárnak használják.

Winter pislogott, elképzelte, hogy az ő teste is pusztán vérlemezkegyárként működik.

Ismét lepillantott. A jég már a csuklójáig kúszott.

Ez bizony rossz hatással lesz a vérlemezke-szállítószalagra.

– Van a vádlottnak családja? – kérdezte a királynő.

Aimery bólintott.

– A feljegyzések alapján van egy kilencéves lánya. Valamint két nővére és egy unokaöccse. Mind az ÁT-12-es szektorban élnek.

– Felesége nincs?

– Öt hónapja meghalt regolitmérgezésben.

A rab a királynőt figyelte, már-már tapinthatóvá vált a kétségbeesése.

Az udvar mocorogni kezdett, élénk ruháik megrebbentek. Túl hosszú szúra nyúlt a tárgyalás. Kezdték elunni magukat.

Levana hátradőlt a trónján.

– Ezennel bűnösnek találok birtokháborítás és a korona ellen irányuló lopási kísérlet vádjában. Azonnali halálbüntetéssel sújtom.

A férfi megremegett, de az arcán továbbra is könyörgés ült. Mindig beletelt néhány másodpercbe, mire felfogták az ítéletet.

– A rokonait egy tucat ütéssel nyilvánosan megkorbácsolják, emlékeztetve a szektorát, hogy nem tűröm a döntéseim megkérdőjelezését.

A férfi eltátotta a száját.

– A lányát ajándékba adjuk az egyik udvari családnak. Ott engedel-
mességet és alázatosságot tanul, amit a maga nevelése alatt nyilván nem
sikerült elsajátítania.

– Könyörgök, ne! Hadd éljen a nagynénjeivel! Hiszen nem csinált
semmit!

– Aimery, kezdheti!

– *Könyörgök!*

– A királynőd ítéletet hozott – jelentette ki Aimery varázsló. – A sza-
va megfellebbezhetetlen.

Aimery obszidiánként húzott elő a köpenye egyik harangujjából, és a
markolatát a hisztériától tágra nyílt szemű rab felé tartotta.

A teremben egyre hidegebb lett. Winter lélegzete már felhópama-
csokká vált a levegőben. Két karját szorosan a testéhez húzta.

A rab megfogta a kés markolatát. A keze meg sem rezzent. A többi
testrésze remegett.

– Könyörgök! A kislányom... csak én vagyok neki. *Könyörgök! Ki-
rálynőm! Felség!*

A torkához emelte a pengét.

Winter ekkor kapta el a tekintetét. Mindig ilyenkor nézett félre. A sa-
ját ujjait figyelte a ruhájában, körmeivel addig kaparta az anyagot, míg
belesajdult a combja. A jég végigkúszott a csuklóján, a könyöke felé tar-
tott. Ahová a jég elért, megdermedt a teste.

Elképzelte, hogy jégtől kemény ököllel a királynőre támad. Hogy a
keze ezernyi jégcszilánkká törik.

Már a vállánál járt. A nyakánál.

Még a jég reccsenése, ropogása sem nyomhatta el azt a hangot, ami-
kor a kés elmetszette a húst. A vér bugyogását, a fojtott fuldoklást. A test
hangos puffanását.

A hideg Winter mellkasába mélyesztette a karmait. Szorosan lehuny-
ta a szemét, nyugalomra intette magát, lélegeznie kellett. Hallotta Jacin
magabiztos hangját a fejében, érezte, ahogy a fiú megragadja a vállát.
Nem valódi, hercegnő! Puszta káprázat.

Ezek az emlékek, az, ahogyan Jacin gyengéden átsegítette őt a pánikon,
általában hatásosnak bizonyultak. De ezúttal mintha továbbterjesztették

volna a jeget. Ellepte a bordáit. Belemart a gyomrába. Megkeményedett a szíve körül.

Kívül-belül megfagyott.

Figyelj a hangomra!

Jacin nincs vele.

Maradj velem!

Jacin nincs itt.

Az egészet csak képzeled!

Hallotta az örök bakancsának a csattanását, ahogy a holttesthez siettek. A kiszögelléshez vonszolták, majd megtaszították. Aztán a távolban csobbanás hangzott fel.

Az udvar halkán, udvariasan tapsolt.

Winter hallotta, ahogy letörnek a lábujjai. Egyik... a... másik... után.

– Remek – szólalt meg Levana királynő. – Tavalér varázsló, gondoskodjon róla, hogy az ítélet többi részét is végrehajtsák!

A jég már Winter torkánál járt, felfelé kúszott az arcélén. A könnyek belefagytak a csatornájukba. A nyál kikristályosodott a nyelvéen.

Akkor emelte fel a fejét, amikor az egyik szolgáló takarítani kezdte a vért a csempékről. Aimery a kését tisztogatta, úgy nézett Winter szemébe. Perzselt a mosolya.

– Attól tartok, a hercegnő gyomra nem igazán bírja ezeket a meghallgatásokat.

A jelen lévő nemesek kuncogtak. A tárgyalások iránt érzett undora örökös nevetség tárgya volt Levana udvarában.

A királynő felé fordult, de Winter képtelen volt ránézni. Csupa jég és üveg alkotta. A fogai törékenyek voltak, a tüdeje könnyedén összeroppanhatott.

– Igaz – mondta Levana. – Gyakran még a jelenlétéről is elfelejtkezem. Nagyjából annyi hasznod van, mint egy rongybabának, igaz, Winter?

A nemesek ismét felnevettek, ezúttal hangosabban, mintha a királynő engedélyt adott volna, hogy kigúnyolják az ifjú hercegnőt. De Winter sem a királynőnek, sem a nevetésre nem tudott reagálni. Egyedül a varázslót nézte, próbálta leplezni a kétségbeesését.

– Ó, nem, annyira azért nem hasztalan – vitatkozott Aimery. Miközben Winter rámeredt, vékony vörös csík jelent meg a varázsló nyakán, vér bugyogott elő a sebből. – Hiszen ő a legcsinosabb lány egész Lunán. Azt gondolom, araként nagyon boldoggá teszi majd egy nap az udvar valamelyik tagját.

– A legcsinosabb lány, Aimery?

Levana könnyed hangja kis híján elnyomta a viczorogva kifújt levegőt.

Aimery meghajolt.

– Pusztán a legcsinosabb, királynőm. Nincs olyan halandó, aki felérhetne az ön tökéletességéhez.

Az udvar tagjai gyorsan egyetértésüket fejezték ki, százféleképpen bókkoltak egyszerre, de Winter továbbra is magán érezte jó néhány őt fixírozó nemes pillantását.

Aimery a trón felé lépett, levágott feje lebecskázott a nyakáról, nagyot puffant a márványon, aztán csak gurult, gurult, gurult, míg meg nem álapodott Winter jeges lábánál.

Még mindig mosolygott.

Winter felnyűszített, de a hang nem jutott ki a torkát megtöltő hó alól.

Csak képzeled az egészet!

– Csendet! – parancsolta Levana, amint eleget dicsérték. – Végeztünk?

A jég végül Winter szemét is elérte, így nem maradt más választása, kénytelen volt lehunyni, kizárva a fej nélküli Aimery látomását, hidegbe és sötétségbe taszítva saját magát.

Itt fog meghalni, egyetlen panaszos hang nélkül. Maga alá temeti az élettelenség lavinája. Soha többé nem kell egyetlen gyilkosságot sem végignéznie.

– Még egy rab vár tárgyalásra, királynőm – visszhangzott Aimery hangja a Winter fejében uralkodó rideg ürességben. – Sir Jacin Clay, palotaőr, pilóta, a Sybil Mira varázslónő mellé kinevezett testőr.

Winter levegő után kapott, mire a jég szétroppant, milliónyi csillogó szilánk hasított keresztül a tróntermen, végigcsúsztak a padlón. Senki más nem hallotta őket. Senki más nem vette észre.

Aimery, akinek a feje nagyon is a nyakán ült, ismét Wintert figyelte, mintha végig az ő reakciójára lett volna kíváncsi. Arcán alig kivehető, önelégült mosoly ült, ahogy visszafordult a királynőhöz.

– Á, igen – felelte Levana. – Hozzák be!

Kettő

RINYÍLT A TRÓNTEREM AJTAJA, ÉS JACIN LÉPETT BE RAJTA, két ór fogta közre, a kezét hátrakötötték. Szőke haja csimbókokban lógott, néhány tincs az arcára tapadt. Szemlátomást rég nem zuhanyozott már, de Winter nem látta rajta bántalmazás jelét.

Összerándult a gyomra. Mindaz a meleg, amit a jég kiszipolyozott belőle, most hirtelen visszatért a bőrébe.

Maradj velem, hercegnő! Figyelj a hangomra, hercegnő!

Jacin kifejezéstelen arccal tűrte, hogy a terem közepére vezessék. Winter a tenyerébe vágta a körmeit.

Jacin nem nézett rá. Egyetlenegy pillantást sem vetett rá.

– Jacin Clay – szólalt meg Aimery –, felségárulással vádoljuk, amiért nem védte meg Mira varázslónőt, és nem tartóztatta fel az ismert holdbéli szökevényt, pedig közel két hetet töltött a társaságában. Elárulta Lunát és a királynőnket. Ezekért a bűnökért halálbüntetés jár. Mit tud felhozni a mentségére?

Winter szíve hangosan dobolt a bordái alatt. Könyörgő pillantással nézett a mostohaanyjára, de Levana nem törődött vele.

– Bűnösnek vallom magamat mindenben – szólalt meg Jacin, visszavonva magára Winter figyelmét –, *kivéve* abban, hogy áruló vagyok.

Levana megkocogtatta a trónját a körmével.

– Fejtse ki!

Jacin éppolyan egyenesen és rendíthetetlenül állt, mintha egyenruhában szolgálatot teljesítene, nem pedig épp a tárgyalása zajlana.

– Ahogyan azt már korábban is mondtam, nem tartóztattam fel a szökevényt, míg vele voltam, mert próbáltam elnyerni a bizalmát, hogy információt szerezzek a királynőm számára.

– Á, igen, kémkedett utána és a társai után – mondta Levana. – Emlékszem, hogy ezzel mentegetőzött, amikor elfogták. És ha jól rémlik, nem tudott hasznos információval szolgálni, csak hazudozott.

– Nem hazudoztam, királynőm, bár azt elismerem, hogy alábecsültem a kiborgot és a képességeit. Titkolta őket előlem.

– Ennyit arról, hogy elnyeri a bizalmát.

A királynő hangja gúnyosan csendült.

– Nem csupán a kiborg képességeire vonatkozó információkra próbáltam szert tenni, királynőm.

– Azt javaslom, ne játszadozzon annyit a szavakkal! Már így is fogytán a türelmem, ha önről van szó.

Winter szíve megborzongott. Jacint ne! Képtelen lenne itt ülni és végignézni, ahogy kivégzik Jacint.

Alkut köt az életéért, döntötte el, bár volt egy nagy probléma ezzel a tervvel. Ugyan mit ajánlhatna fel érte cserébe? Az égvilágon semmit, leszámítva a saját életét, de Levana azt úgysem fogadná el.

Kikelhetne magából. Hisztériázhatna. Igazából nem járna túl messze a valóságtól, és talán egy időre elvonná a figyelmüket, de azzal csak halogatná az elkerülhetlent.

Számtalanszor érezte már magát tehetetlennek élete során, de ennyire még sosem.

Egyetlen dolgot tehet csupán. Odavetheti magát a penge elé.

Ó, Jacinnek az *cseppet sem* tetszene. A fiúnak azonban fogalma sem volt Winter elhatározásáról, és tiszteletteljesen fejet hajtott.

– Míg Linh Cinderrel voltam, tudomásomra jutott, hogy létezik egy szerkezet, ami semlegesíti a holdbéli képességet, ha rákötik valakinek az idegrendszerére.

A tömeg kíváncsian mozgolódni kezdett. Megfeszült a gerincük, előrehajlott a válluk.

– Lehetetlen! – jelentette ki Levana.

– Linh Cinder bizonyítani tudja a szerkezetben rejlő lehetőségeket. Amennyire én értettem, egy földlakóba ültetve megakadályozza, hogy manipulálják a bioelektromosságát. Ha viszont egy holdbélibe kerül, akkor az illető egyáltalán nem tudja használni a képességét. Linh Cinderben is ott volt a szerkezet, amikor megérkezett a Nemzetközösség báljára. Csak azután fért hozzá a képességéhez, hogy a szerkezet tönkrement, és ennek volt a szemtanúja ön is, királynőm.

Szemtelenül csengtek a szavai. Levana ujjpercei elfehéredtek.

– Hány ilyen állítólagos szerkezet létezik?

– Amennyire én tudom, egyedül a magában a kiborgban található, működésképtelen szerkezet. De úgy sejtem, szabadalom vagy tervrajz is fellelhető valahol. Linh Cinder örökbe fogadó apja a feltaláló.

A királynő keze kezdett elernyedni.

– Ez érdekes információ, Sir Clay. De leginkább a saját élete kétségbeesett védelmének tűnik, nem az ártatlansága bizonyítékának.

Jacin közömbösen vállat vont.

– Ha nem bizonyítja a hűségemet az, ahogyan az ellenség közé kerülve viselkedtem, megszerezve ezt az információt és jelezve Mira varázslónőnek, hogy el akarják rabolni Kaito császárt, akkor nem tudom, mivel győzhetném meg önt, királynőm.

– Igen, igen, a névtelen füles, amit Sybil kapott Linh Cinder tervéről.

– Levana felsóhajtott. – Nagyon kapóra jön az ön számára, hogy ezt az üzenetet, amit *állítólag* ön küldött, Sybilen kívül senki sem látta, ő pedig halott.

Jacin most először bizonytalanodott el a királynő pillantása alatt. De továbbra sem nézett Winterre.

A királynő Jerrico Solishoz, az őrség parancsnokához fordult. Winter, a királynő számos testőréhez hasonlóan, Jerrico közelében is kellemetlenül érezte magát, gyakran látta maga előtt, ahogy narancsvörös haja lángra kap, és az egész teste füstölgő szénré ég.

– Ön ott volt Sybillel aznap, amikor rajtaütött az ellenség hajóján, mégis azt mondta, hogy Sybil nem beszélt ilyen üzenetről. Van bármiféle hozzáfűznivalója?

Jerrico előrelépett. Számtalan zúzódással tért vissza a földi kiruccanásról, de ezek már kezdtek elhalványodni.

– Királynőm, Mira varázslónő biztosnak tűnt benne, hogy odafent találjuk majd Linh Cindert a tetőn, de nem említette, hogy bárki üzent volna neki, sem névtelenül, sem névvel. Amikor a hajó leszállt, Mira varázslónő kiadta a parancsot, hogy vegyük őrizetbe Jacin Clayt.

Jacin szemöldöke megrezzent.

– Talán még mindig haragudott, amiért meglőttem. – Elhallgatott, majd hozzátette: – A mentségemre szóljon, hogy akkor Linh Cinder irányítása alatt álltam.

– Úgy látom, rengeteg dolog szól a mentségére – jegyezte meg Levana gúnyosan.

Jacin nem felelt.

Winter még sosem látott egyetlen rabot sem, aki ilyen nyugodtan viselte volna a tárgyalását, pedig Jacin mindenki másnál jobban tudta, milyen szörnyűségek történnek ebben a teremben, éppen ott, ahol állt. Az ember azt hitte volna, Levana dühbe gurul majd a pimaszságától, de a királynő a gondolataiba mélyedt.

– Megengedi, hogy felszólaljak, királynőm?

A tömeg felmorajlott, és beletelt némi időbe, mire Winter észrevette a megszólalót. Az egyik *őr* volt az. A palota egyik néma dísze. Bár Winter felismerte, a nevét nem tudta.

Levana haragosan meredt rá, és Winter úgy sejtette, épp azon morfondírozik, megadja-e az engedélyt, vagy inkább büntesse meg, amiért megmeréselt szólalni, pedig senki sem kérdezte. Végül így szólt:

– Hogy hívják, és hogy merészeli megszakítani a meghallgatást?

Az *őr* előrelépett. A falra meredt, egyre csak a falat nézte.

– Liam Kinney vagyok, királynőm. Segítettem visszahozni Mira varázslónő holttestét.

A királynő kérdőn felvont szemöldökkel nézett Jerricóra, aki megerősítőleg bólintott.

– Folytassa! – parancsolta Levana.

– Mira úrnőnél egy zsebmonitor volt, amikor rátaláltunk, és bár tönkrement a zuhanás során, beadtuk bizonyítékként a gyilkossági ügyben. Felmerült bennem a kérdés, vajon megpróbálta-e valaki előhívni az állítólagos üzenetet.

Levana visszafordult Aimeryhez, Winter pedig könnyedén olvasott a fővarázsló arckifejezésében. Minél barátságosabb képet vágott, annál bosszúsabb volt.

– Ami azt illeti, valóban sikerült hozzáférnünk Mira varázslónő üzeneteihez. Épp most akartam ön elé tární a bizonyítékot.

Nem mondott igazat, ami reménnyel töltötte meg Wintert. Aimery remekül hazudott, főleg a saját érdekében. És gyűlölte Jacint. Nyilván nem akarna elárulni olyasmit, amivel segíthet rajta.

Remény. Törekény, illékony, szálnalmas *remény*.

Aimery az ajtó felé intett, mire egy szolgáló sietett elő, tálcáján egy törtött zsebmonitorral és egy holokivetítővel.

– Ez az a zsebmonitor, amit Sir Kinney említett. A nyomozás során bebizonyosodott, hogy Sybil Mira valóban kapott egy névtelen üzenetet aznap.

A szolgáló bekapcsolta a kivetítőt, mire hologram jelent meg a terem közepén. Jacin fantomként tűnt el mögötte.

A hologram egy egyszerű üzenetet jelenített meg.

LINH CINDER EL AKARJA RABOLNI A KN CSASZÁRÁT.
AZ ÉSZAKI TORONY TETEJÉRŐL, NAPNYUGTAKOR
AKARNAK MEGSZÖKNI.

Mennyi fontos információt zsúfoltak ebbe a néhány szóba! Ez Jacin-re vallott.

Levana összehúzott szemmel olvasta végig az üzenetet.

– Hálásak vagyunk, Sir Kinney, amiért a figyelmünkbe ajánlotta ezt aényt.

Sokat elárult, hogy nem Aimerynek köszönte meg.

Az őr, Kinney, meghajolt, és visszalépett a helyére. Kifürkészhetetlen tekintete Winterre rebbent, majd ismét visszatért a szemközti falra.

Levana így folytatta:

– Gondolom, most azt állítja majd, Sir Clay, hogy ezt az üzenetet küldte.

– Igen.

- Van bármi egyéb hozzáfűznivalója, mielőtt meghozom az ítéletemet?
- Nincs, királynőm.

Levana hátradőlt a trónján, és a terem a királynő döntésére várva elcsendesedett.

– Úgy sejtem, a mostoha lányom azt szeretné, ha megkímélném az életét.

Jacin nem reagált, Winter arca viszont megrándult a mostohaanya dölyfös hangjára.

– Kérlek, mostohaanyám – suttogta Winter, a szavak összeakadtak száraz nyelvén. – Hiszen *Jacinról* van szó. Nem az ellenségünk.

– *Neked* lehet, hogy nem az ellenséged – vágta rá Levana. – De te csak egy naiv, ostoba lány vagy.

– Ez nem igaz. Vér- és vérlemezkegyár vagyok, és a gépek kezdenek befagyni...

Az udvar nevetésben tört ki, mire Winter összerezzent. Még Levana ajka is megrándult, de bosszúság is akadt a derű mögött.

– Döntöttem – jelentette ki a királynő harsogva, csendet követelve. – Úgy határoztam, életben hagyom a rabot.

Winter felkiáltott megkönnyebbülésében. A szájára tapasztotta a kezét, de már túl késő volt, nem fojthatta el a hangot.

A nemesek ismét kuncogásban törtek ki.

– Van bármi egyéb meglátásod, amit szeretnél elénk tárni, hercegnő? – szűrte Levana összeszorított fogain keresztül.

Winter mindent megtett, hogy úrrá legyen az érzelmein.

– Nincs, királynőm. Az ítéleteid mindig bölcssek és véglegesek, királynőm.

– Az ítélet nem csak ennyiből áll. – A királynő hangja kiélesedett, ahogy ismét Jacinhez fordult. – Büntetést érdemel, amiért nem tudta sem megölni, sem elfogni Linh Cindert, ahogyan azért is, amiért hagyta, hogy elrabolják a jegyesemet. Ezért harminccsapásnyi önkezűleg végrehajtott ostromozásra ítélem a központi emelvényen, ezt negyven óra vezeklés követi majd. Az ítélet végrehajtására holnap, napkeltekor kerül sor.

Winter összerándult, de még ez a büntetés sem tudta elfojtani a gyomrában rebbenő megkönnyebbülést. Jacin életben marad. Winter nem is jég és üveg, hanem napfény és csillagpor, hiszen Jacin életben marad.

– És Winter...

Gyorsan visszafordult az őt megvetően méregető mostohaanya felé.

– Ha ételt próbálsz vinni neki, kivágatom a nyelvét a kedvességedért.

Winter összehúzta magát a székében, egy apró napsugár kialudt benne a szavak hallatán.

– Értem, királynőm.

Három

WINTER ÓRÁKKAL AZELŐTT TALPON VOLT, hogy a fény felragyogott a kupola mesterséges égboltján, alig aludt az éjszaka. Nem ment el végignézni, ahogy Jacin megkorbácsolja saját magát, tudta, ha a fiú észrevenné ott, akkor biztosan elfojtja a fájdalomkiáltásait. Winter képtelen lett volna erre kárhozatni őt. Hadd üvöltsön. Még így is erősebb, mint bárki más.

Engedelmesen csipegetett a reggeli gyanánt elé rakott felvágottakból és sajtokból. Hagyta, hogy a szolgálok megfürdessék, majd halvány rózsaszín selyembe öltöztessék. Végigülte az egész tanórát Gertman meseterrel, egy harmadrangú varázslóval, aki már régóta tanította őt, úgy tett, mintha megpróbálná használni a képességét, és egyre szabadkozott, amikor túl nehézé vált, amikor túl gyengének érezte magát. A férfit szemlátomást nem érdekelt a dolog. Az órák nagy részén tátott szájjal bámulta Wintert, akinek fogalma sem volt, vajon a férfi észrevenné-e, ha egyszer tényleg sikerülne használnia az erejét.

A mesterséges nap jött és eltelt, az egyik szolgálólány hozott neki meleg, fahéjas tejet, előkészítette az ágyat, majd Winter végre magára maradt.

Hevesen dobogott a szíve a várakozástól.

Könnyű vászonnadrágot és bő felsőt húzott, aztán jó szorosan magára csavarta a köntösét, hogy úgy tűnjön, mintha a pizsamáját viselné alatta.

Egész nap ezen gondolkozott, a terv kis kirakósdarabkákként állt össze a fejében. Az eltökéltség még a hallucinációkat is elnyomta.

A haját is összeborzolta, mintha mély álomból ébredt volna, lekapcsolta a lámpát, és felmászott az ágyára. A lelógó csillár a homlokához ért, amitől összerezsent, hátralepett, épphogy csak sikerült megőriznie az egyensúlyát a vastag matracon.

Egy elhatározással teli nagy levegővel acélozta meg magát.

Elszámolt háromig.

Aztán sikítani kezdett.

Úgy sikított, mintha egy orgyilkos épp kést döfne a gyomrába.

Úgy sikított, mintha ezernyi madár egyszerre csípne a húsába.

Úgy sikított, mintha a palota lángokban állna körülötte.

A kint strázsáló őr fegyverrel a kezében rontott be. Winter tovább sikított. Botladozva a párnáihoz hátrált, derekát az ágytámlának nyomta, és a haját markolászta.

– Hercegnő! Mi az? Mi a baj?

A férfi szeme ide-oda cikázott a sötét szobában, a behatolót, a fenyegetést kereste.

Winter hátrakapott, és a tapétát karmolta, leszaggatott belőle egy darabot. Egyre könnyebb volt elhinni, hogy megrémült. Fantomok és gyilkosok közelítettek hozzá.

– Hercegnő! – Egy második testőr is berontott. Felkapcsolta a vilányt, Winter pedig behúzta a nyakát. – Mi folyik itt?

– Nem tudom.

Az elsőként érkező őr átszelte a helyiséget, és bekukkantott a függöny mögé.

– *Szörnyeteg!* – sikoltotta Winter egy zokogással megtoldva a kijelentését. – Felébredtem, és ott állt az ágyam felett... az egyik... a királynő egyik katonája!

Az őrkök összenéztek, és még Winter is értette a néma üzenetet.

Nincs semmi. Csak bolond.

– Felség... – szólalt meg a második őr, ahogy egy harmadik is megjelent az ajtóban.

Helyes. Csak három őr szokta védeni a folyosót a szobája és a főlépcsősor között.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Arrafelé ment! – Winter az egyik karja mögé rejtőzve mutatott a gardróbszobájára. – Kérem! Kérem, ne hagyják, hogy elmeneküljön! Kérem, kerítsék elő!

– Mi történt? – kérdezte az újonnan érkező.

– Azt hiszi, az egyik mutáns katonát látta – morogta a második őr.

– *Itt volt!* – sikoltotta Winter, a szavak szaggatták a torkát. – Miért nem védenek meg? Mit ácsorognak ott? *Menjenek, kerítsék elő!*

Az első őr bosszúsnak tűnt, mintha ez az egész felfordulás valami fontosabbat szakított volna félbe annál, hogy a falat bámulva ácsorog a folyosón. Visszacsúsztatta a fegyverét a tokjába, de azért határozottan így szólt:

– Máris, hercegnő. Megtaláljuk a behatolót, és gondoskodunk az ön biztonságáról.

Intett a második őrnek, és mind a ketten megindultak a gardróbszoba felé.

Winter a harmadik őrre nézve leguggolt.

– Velük kell mennie! – sürgette a férfit, hangja riadt volt, cincogó. – Szörnyeteg... hatalmas... éles fogai vannak, és karmai, amikkel *cafatokra* szaggatja őket! Egyedül nem tudják legyőzni, és ha kudarcot vallanak... – A szavai rémült kiáltássá torzultak. – Akkor én következem, és senki sem állhatja az útját. Senki sem fog megmenteni!

A haját rángatta, egész testében remegett.

– Jól van, jól van. Természetesen, felség. Csak várjon, és... próbáljon megnyugodni!

A férfi hálásnak tűnt, hogy magára hagyhatja az örült hercegnőt, a társai után sietett.

Amint eltűnt szem elől, Winter lecsusszant az ágyról, és kibújt a köntöséből, amit aztán az egyik széken hagyott.

– A gardróbszoba üres – kiáltotta az egyik őr.

– Nézzék át jó alaposan! – kiabált vissza Winter. – Tudom, hogy ott van.

Felkapta az egyszerű sapkát és cipőt, amit az ajtónál hagyott, és menekülőre fogta.

A testőreivel ellentétben, akik kérdések végtelen áradatát zúdították volna rá, és ragaszkodtak volna hozzá, hogy elkísérjék a városba, a